

SUBSÒNIC

6 i 7 DE MARÇ
SALA 4 ALICIA DE LARROCHA

L'25
ANYS

AMACHER GLIA

CONTRECHAMPS
& ZWISCHENTÖNE ENSEMBLE

PROGRAMA DE MÀ

MARYANNE AMACHER

(Pensilvània, Estats Units 1938 - Nova York, Estats Units 2009)

GLIA

(2005) - 80'

ENSEMBLE CONTRECHAMPS

ENSEMBLE ZWISCHENTÖNE

**BILL DIETZ, ENGINYER DE SO, ELECTRÒNICA I
DIRECCIÓ**

Susanne Peters i Dorothee Sporbeck, flauta

Maximilian Haft i Akiko Ahrendt, violí

Lucy Raitton, violoncel

Volker Schindel i Helles Weber, acordió

COMENTARI

Maryanne Amacher, clarament una de les figures més genials i inconformistes de la música del segle XX, va ser una compositora de grans instal·lacions sonores de duració fixa i una pensadora de gran originalitat en els àmbits de la percepció del so, l'espacialització i l'arquitectura aural.

Després d'estudiar amb Karlheinz Stockhausen, Amacher va emprendre el seu propi trajecte psicoacústic des d'una mirada única i va desenvolupar una sèrie de metodologies i conceptes que l'acompanyarien durant tota la carrera en una recerca incessant sobre l'experiència del so en espais concrets, les maneres de sentir i les possibilitats creatives de la manera com l'orella mateixa processa els sons. Una de les vies que va explorar va ser la música de tons auditius, en què recorria a l'ús creatiu d'emissions otoacústiques espontànies i evocades, és a dir, sons produïts dins de la còclea. Durant tota la seva trajectòria visionària va col·laborar amb artistes com ara John Cage, George E. Lewis, Merce Cunningham i Thurston Moore.

Amacher es va oposar frontalment a la idea de la composició electroacústica amb una forma fixa i va dedicar-se en cos i ànima a la recerca experiencial, com demostra el fet que la majoria de les seves obres siguin pràcticament impossibles de recrear. Aquesta aproximació es fa evident també a *GLIA*, una peça per a set o vuit instruments i electrònica encarregada el 2006 per la formació berlinesa Ensemble Zwischentöne. En aquesta obra, Amacher es va interessar per les cèl·lules glials del cervell, que participen en la neurotransmissió entre sinapsis. Per a aquest projecte concret, Amacher va imaginar l'oient com una mena d'interfície glial entre els elements instrumentals acústics i electrònics de la composició. Més específicament, va concebre les emissions otoacústiques creades a les orelles de l'oient (els tons auditius) com aquesta interfície neuronal.

L'obra es va interpretar una única vegada a Berlín, amb la direcció i la supervisió d'Amacher juntament amb Peter Ablinger, aleshores director de l'Ensemble Zwischentöne, i Bill Dietz, el seu director actual. Quan la compositora va tornar a Kingston (Nova York) amb tot el material per representar l'obra, hi havia la vaga idea de continuar la col·laboració, però sense cap intenció de repetir la producció del 2006. L'any 2009, l'Ensemble Zwischentöne va convidar Amacher a tornar a Berlín per continuar treballant en *GLIA*, però va morir de manera tràgica poc abans que els plans es materialitzessin. Des d'aleshores, Bill Dietz ha fet un esforç d'investigació intens per reconstruir i acabar representant *GLIA*, que s'ha reestrenat en escenaris com el Hamburger Bahnhof, el ZKM, l'ICA de Londres i la Radio Suisse Romande. La posada en escena de *GLIA* al CTM s'emmarca en una iniciativa col·lectiva per tornar a presentar interpretacions de l'obra d'Amacher.

AMB EL SUPORT DE

